

PETRA BRAUNOVÁ

DŮM
DOKTORA
FIŠERA

ALBATROS

Ilustrovala Petra Lemonnier

Dům doktora Fišera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

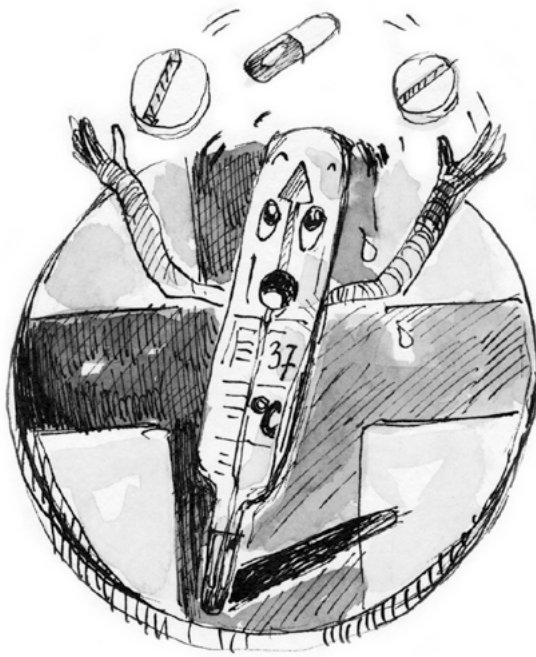
Petra Braunová
Dům doktora Fišera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Petra Braunová

Dům doktora Fišera

Petra Braunová

Dům doktora Fišera

Ilustrovala Petra Lemonnier

Albatros

Obsah

Noční rozhovor	7
Velké peníze	15
Velká lež	22
Kristýna	28
Virtuální zrada	37
Dokonalá lež	42
Dokonalý plán	50
Dům doktora Fišera	56
Nekonečná hodina	63
Vysvobození	68
Přání doktora Fišera	75
Nemilé překvapení	81
Děsivý host	88
Dopis	93
Poplach	99
Vysvětlení	107
Patrik	113
Slib	120
Návštěva	124
Helena	130
Nemoc	136
Nejistota	142

Noční rozhovor

Přistávat vrtulník na kopci za naším domem jsem viděl odmalička. Dřív mě prý plechový hukot vrtule rozčesávající vzduch budil ze spaní, a proto si máma šla stěžovat na obecní úřad ve městě. Jenže jí to nebylo nic platné. Na soukromém pozemku smí vlastní helikoptéry volně přistávat, žádný zákon to nezakazuje. Že není běžné mít helikoptéru, je jen otázka času, dodaly úřednice. Před sto lety měl taky auto pouze doktor, a dnes ho mají všichni.

Máma nutila tátu, abychom se odstěhovali, jenže dům nám patří už dvě generace. Stěhovat se nebudeme, prohlásil táta, ani kdyby za domem přistával Boeing 757. A tak mě máma nenechávala v kočárku na zahradě, ale vztekle se mnou běhala po okolí.

Náš starý dům na konci vsi s obrovským pozemkem s mnoha stoletými stromy mám rád, a neumím si představit, že bych žil jinde. Bude mi třináct, a donedávna mě bavilo sledovat, jak se kovový stroj s vrtulí jako obrovská plechová moucha zničehonic zjevil na obloze, zakroužil nad lesem jako nějaký dravec, ve vzduchu se zastavil a snesl se k zemi. Jakmile se dostal mezi vrcholky stromů, propadl se bůhví kam. Fantastické bylo sledovat jeho přistávání v noci, když svítil. Snažil jsem se vždy si představit, jak vypadá místo, na které usedne. Je to zelená louka? Hřiště? Tipoval jsem, že to každopádně musí být mýtiny. Dnes, když píšu první řádky téhle zprávy, je už všechno jinak. Nejen že velmi dobře vím, kde vrtulník přistával, dokonce vím, proč se ztratil nadobro.

Les je pořád obehnaný ostnatým drátem a jsou na něm připevněné tabule, které upozorňují, že vstup je přísně zakázán, i když ty brzy pravděpodobně zmizí. Dům je totiž na prodej.

Za to, že nastala změna, může táta. Samozřejmě by tvrdil, že to není pravda. Táta nesnáší konflikty. Na den, který ve mně rozpoutal pochybnosti o světě, v němž žiju, a spustil sáhodlouhé pátrání, táta jistě schválně zapomněl. Byl to přece takový obyčejný večer.

Ostnatý drát a nápis POZOR, STŘELBA! nejvíc rozčilovaly babičku.

„Odkáživa jsem do lesa chodila na houby a teď tam nesmím, aby mě náhodou nezastřelili?“

Babička si nemohla zvyknout, že existuje člověk, který si koupí celý kopec zarostlý lesem.

„Kdo to vůbec je?“ ptala se, když se zamračeně dívala z okna, odkud je vidět vrch jako na dlani.

„Prý nějaký vědec,“ krčila rameny máma.

„Vědec? Odkdy mají vědci tolik peněz?“

„Bůhví nad čím bádá,“ šklebila se máma, „a radši to ani nechci vědět.“

Den, kdy jsem se začal o pozemek našeho záhadného souseda blíž zajímat, začal tím, že se mi rozbil zip u bundy. Ve škole jsem škulbl kovovým jezdcem tak silně a nešikovně, že jsem musel odejít nezapnutý. Někde jsem četl, že velké věci vznikají z malých. Můj rozbítý zip je toho důkazem.

„Petře, cos dělal? Tys ten zip docela urval.“

„Hm,“ pokýval jsem hlavou.

„Víš, kolik stojí nová bunda?“

Zakřenil jsem se: „Pět stovek?“

„Pět stovek? Tahle bunda stála osm set padesát!“

Vyslechl jsem si obvyklou přednášku. Víím, že s mámou nemá cenu diskutovat, a tak jsem mlčky přikyvoval, dokud si máma nepovzdychla, že musí zajet do města koupit nový zip a že jsem jí připravil parádní večer, protože jestli něco dělá nerada, tak je to přišívání zipů.

Konečně jsem mohl jít do pokoje a napsat hlášku o zipu na fb, u které se mi okamžitě objevilo osm lajků.

Máma nakoukla do dveří: „Vezmi si tohle a běž hrabat listí. Za trest.“

Na posteli mi přistála tátova stará kožená bunda. Máma mi pohrozila a zmizela. Za chvíli jsem slyšel startovat jejího žlutého peugeota. Asi hodinu mi trvalo, než jsem dokázal opustit facebook a vydal se na zahradu. Shrabal jsem asi jednu třetinu, když se objevila helikoptéra. Přílety a odlety souseda nemají žádný řád. Zjevuje se nečekaně, někdy o něm několik dní nevím. Pozoroval jsem šedivý stroj, dokud se neztratil mezi stromy. Běžný rituál. Nejspíš bych se díval déle, kdybych tušil, že tentokrát je v kabině i můj táta. To jsem se měl dovědět před půlnocí.

Máma se vrátila a podala mi krabici s pizzou.

„Ty máš život. Urveš si zip u bundy a dostaneš za to odměnu.“

Máma párala zip a zkoušela mě z angličtiny. Obyčejný večer. Jen s tím rozdílem, že kdyby máma nemusela trčet celou věčnost u stolu s bundou, odešla by do ložnice a já bych neslyšel, o čem si v noci povídala s tátou. Kuchyň sousedí s mým pokojem.

Nic nenasvědčovalo mimořádné situaci, kromě toho, že se táta stavil u mě v pokoji, i když přišel kolem jedenácté v noci. Ležel už jsem v pyžamu, připravený usnout.

„Nespíš?“

„Skoro.“

„Je dost pozdě.“

„Už skoro spím.“

Táta chvíli po pokoji bloumal, prohlídl si moje pokusy o komiksy, které visí na zdi, nakoukl do několika školních sešitů a pak si přisedl ke mně na postel. Naši mi tlučou do hlavy, že mám v jejich přítomnosti schovat chytrý telefon, takže jsem ho poslušně strčil pod peřinu. Táta je elektrikář, podniká soukromě a vracívá se tím pádem často pozdě v noci. Obvykle ho vidím až ráno. Tentokrát mu nějak záleželo na popovídání si.

„Jak je?“ rozcuchal mi vlasy.

„Fajn,“ odpověděl jsem.

„Žádný průšvih?“

„Rozbil jsem zip u bundy.“

„Aha,“ řekl táta roztržitě. „A jinak?“

Pokrčil jsem rameny. Táta vypadal unaveně, na bradě měl strniště, prošedivělé vlasy mu trčely do stran. Nevěděl jsem, co po mně chce. Táta má spoustu práce, u snídaně vyřizuje maily a máma mu pravidelně nadává. Obvykle si na mě udělá čas o víkendu a o prázdninách. Jezdíme spolu na vodu, na kole a třikrát jsme byli u moře. Jsme normální rodina. Třídíme odpad a hrajeme stolní hry. Určitě splňujeme podmínky současného zdravého stylu života, jak jsem se musel naučit do hodiny občanské výchovy. Možná naše dřív štválo, že mají jen jedno dítě, hlavně máma se nad holčičkami svých kamarádek rozplývala až k slzám, ale proč nemám sourozence, netuším a pátrat po tom nehodlám.

„Máš se dobře?“

„Máma mi koupila pizzu,“ zašklebil jsem se. „Takže jsem v pohodě.“

„Co kamarádi? Máš kamarády?“

„Tati, chodím přece na florbal.“

„Já vím, ale myslím, jestli máš kamarády i tak. Jinde než v tělocvičně.“

Blesklo mi hlavou číslo, které mám u přátel na fb. 364 byl stav před několika minutami, než táta vstoupil do pokoje. Zvuk v telefonu mám vypnutý, ale během těch pár minut mi určitě přišlo několik

zpráv spolužáků, kteří stejně jako já leží v posteli, drží v ruce mobil a čekají mou odpověď.

„Mám. Jasně.“

Táta pokýval hlavou.

„Byl jsi dneska venku?“

„S Matějem? Ne. Hrabal jsem listí.“

Táta znovu pokýval hlavou, dost spokojeně. Naši hlídají, abych denně chodil na kyslík, chytrý telefon mám za vyznamenání, a jak říkám, v jejich přítomnosti ho musím schovat. Táta mi zase pocuchal vlasy.

„Petře, kdybys měl nějaký průšvih, myslím opravdový, řekl bys mi to, vid'. Mně nebo mámě, že jo?“

„Ale já jsem nic neprovedl!“

Naposledy naši zuřili, když jsem ve škole rozbil záchodovou mísu. Stoupl jsem na ni, abych klukům dokázal, že se rukou dotknu stropu, ale to už jsou dva roky.

„My se možná někdy naštveme, ale to nic neznamená,“ tátovi mezi obočím trčela vráska. „Jsi náš kluk a uděláme všechno, abys byl v pohodě. Chápeš? Nebo kdyby ti někdo chtěl ublížit, tak bys nám to taky řekl, vid’?“

Táta takové citové výlevy nemívá, bůhví co se mu dneska stalo. Netrpělivě jsem pod peřinou svíral mobil.

„Všechno je v pohodě, tati.“

„Vážně?“

„No jasně.“

„Takový řeči nejsou moc příjemný, co. Chápu.“ Táta mě chvíličku pátravě pozoroval a pak se konečně zvedl. „Tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

Táta se zavřel v kuchyni a já jsem se konečně mohl podívat na displej telefonu. Psala Klára a nedočkavě se dožadovala odpovědi. Rychle jsem vyfukal, že jsem měl v pokoji nečekanou návštěvu.

Tátu? To ti mám věřit?

A koho tedy?

Určitě by se někdo našel, kdo by chtěl být teď u tebe v pokoji.

A kdo?

Přemýšlej.

Holky jsou v konverzaci na fb otřesné. Nechal jsem další zprávu rozepsanou a prohlížel jsem si fotky, které si mezitím Klára nalepila na zeď. Na jedné z nich byla helikoptéra. Klára bydlí dva domy od nás. Už jsem chtěl napsat nějaký vtipný komentář, když jsem si uvědomil, že tlumený rozhovor našich v kuchyni nabral na obrátkách.

„Ale to přece musíš nahlásit!? Pavle, tohle není legrace!“

Táta mluvil tiše, nerozuměl jsem skoro nic. Máma naopak mluvila hlasitě. Byla vážně vytočená.

„Jak – nebudu se do toho plést? Pavle, tohle prostě musíš oznámit! Bůhví co se tam děje!“

Posadil jsem se a napnul uši. Tátova odpověď byla zase nesrozumitelná. Máma už křičela.

„Ne, tohle ne, toho nebudu svědkem. Vůbec mi neříkej, že jsi takový srab! Chápeš, že neoznámení trestné činnosti je taky trestný čin?“

Táta konečně zvýšil hlas.

„Jaký trestný čin, prosím tě, to je moje domněnka, a ty hned vyletíš.“

„Kdyby to byla jenom domněnka, nejsi z toho tak vedle. Nevytáčeješ se, prosím tě!“

„Říkám ti, že si to jen myslím!“

„Ale to, proč si to myslíš, je přece důvodné podezření.“

„Nešil! Já jsem ti jenom řekl, co jsem viděl. Žádného kluka. Viděl jsem klučičí boty. Boty, rozumíš. Botasky nebo co to bylo. Myslíš, že se takovou zprávou bude někdo zaobírat?“

„Jo. Protože ti minutu předtím doktor Fišer řekl, že bydlí sám. Je to tak? Sám jsi to přece řekl. Proto ses vyděsil. Proč teď děláš, že to tak nebylo?“

„Protože... protože jsem nemyslel, že z toho uděláš takovou kauzu!“

Seděl jsem na posteli a zíral do tmy. Mobil mě přestal zajímat. O čem se to naši baví? O jakých botách?

Nic jsem nechápal, dokud máma rozčileně nevykřikla: „Poslechni, Pavle, že v tom baráku bydlí nějaký magor, si přece říkáme všichni od začátku. Copak je normální s nikým se nebavit a pohybovat se jenom ve vrtulníku? A jestli jsi tam dneska viděl klučičí boty, je jasné, že tam bydlí nějaký kluk. A má to dítě matku? Viděl jsi tam nějakou ženskou? Dítě obvykle má mámu. A jak to, že o žádném dítěti nevíme? Bydlíme tu skoro třináct let a netušíme, že v tom domě žije dítě. Je normální žít uprostřed lesa bez lidí? Řekl ti ten člověk, že má dítě? Neřekl. Řekl, že bydlí sám. Slyšíš? Sám! Sám! Bůhví co se v tom baráku děje!“

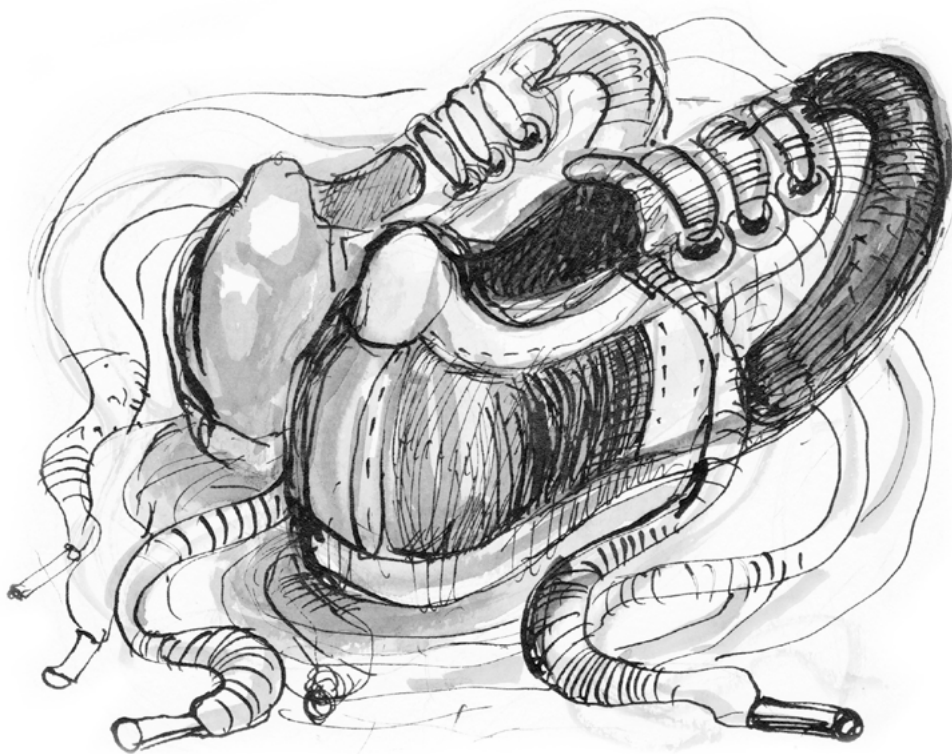
„Neblázni,“ bránil se táta chabě. „Neviděl jsem žádného kluka. O žádném klukovi jsme nemluvili. A nekřič...“

Poslouchal jsem bez hnutí, dokud se naši s hádkou nepřesunuli do ložnice. Pak jsem se zvedl a šel jsem se napít. Jenže naši už si dávali pozor. Máma sice šeptala jako o závod, ale nerozuměl jsem ani slovo. Na kuchyňském stole ležela moje bunda. Vrátil jsem se do postele.

Masakr. Nejsm úplný pitomec. Pochopil jsem, že v domě utopeném v lesích na kopci nedaleko nás asi bydlí nějaký kluk. Nikdo o něm neví, a proto se máma vytočila doběla. Detektivky, které čte,

v ní probudily fantazii. Ale na druhou stranu s tím přišel táta, a pokud tátovi bylo něco divného, divné to určitě je. Táta je obvykle dost ne-
všímavý. Proto přišel za mnou do pokoje a zjišťoval, jak se mám. Chtěl se ujistit, že o jeho kluka je dobře postaráno. Na rozdíl od toho
druhého, o kterém nikdo neví a kterého prozradily jenom boty.

Nemohl jsem dlouho do noci usnout. Snažil jsem se rozluštit, proč
tátu vytočily cizí botasky. Asi proto, že v domě žádné dítě nečekal
a neviděl. Těsně před usnutím mě napadlo, že největší záhada asi je,
co v tom domě můj táta vůbec dělal.

Velké peníze

Ráno se mi záhada vypařila z hlavy a vzpomněl jsem si na ni až ve škole. Svrběl mě jazyk, jak jsem se chtěl pochlubit spolužákům. Jenže byla hodina matiky a při té si netroufne nikdo ani špitnout. Učitelka Vránská, která se podobá pravítku, jak je hubená a rovná, umí být dost nepříjemná. Ale díky tomu jsem si mohl dobře promyslet, komu o nočním megadivném rozhovoru našich povím. Možná mě Vránská zachránila, protože jsem si uvědomil, že to nemůžu říct nikomu. Co když je v domě na kopci opravdu týrané dítě, a táta to neohlásil? Máma určitě nemluvila do větru, když zmínila, že je to trestný čin. Matěj je mladší než já, a nedokázal by držet jazyk za zuby. Říct něco takového Kláře? Nesmysl. Holky tajemství vyzvoní vždycky.

Udělal se mi blbě z představy, že by táta byl takový srab a bál se ohlásit, že narazil na psychopata, který v domě schovává dítě. A co v domě vůbec dělal? Rozhodl jsem se mlčet. Až přijde vhodná chvíle, zeptám se táty sám.

Konečně přestávka. V kapse mi zabzučela esemeska.

Co je ti?

Ohlédl jsem se. Klára seděla v lavici a hleděla z okna. Nikdo by netušil, že se mnou právě konverzuje. Klára je pěkná. Klidná. Na rozdíl od ostatních holek ze třídy, které jsou příšerně uječené. Jen mě mrzí, že pořád nosí culík. Jednou ji holky česaly před tělocvikem. Seděla na lavici a s rozpuštěnými vlasy vypadala jako víla. Má vlasy skoro bílé a světlou pleť. Jednou o ní moje máma prohlásila, že vypadá jako hraběnka. Ty prý nechodily na slunce, aby se nepodobaly poddaným,

